

REMEMBER

*Binecuvântat fie pe veci profesorul **Vătavu Valeriu!** A fost profesor, ne-a devenit de voie tată, i-am fost elevi, ne-a acceptat drept fii.*

Scria gândit de când îl știm; era atent la tot ceea ce se întâmplă pozitiv în sine și în lume; se întreținea la fel de ușor și de limpede cu celebrități, cu „nea Ion” sau cu copiii din școală.

Scria pitoresc despre evenimente captivante sau despre nedesăvârșire; observa lumea prin știința detaliului și a drumurilor lăsate de ea prin memorie; exprimările vieții noastre se adunau pozitiv în labirintul cunoștințelor Domniei – sale; precis ca un gladiator literar, profesorul este puternicul malaxor al simbolisticii literare tradiționale autohtone și nu numai; a furnizat brutul vieții cotidiene; suferința umană (și în fapt profesorul se cita pe sine); harnica furnică aprovizionă conștiincios, permanent, cu hrana literară de toate zilele, memoria noastră; era matca de care depindea regenerarea și creația generațiilor actuale adulte; vindea iluzii gândite de noi prin ironia gândirii personale; prin fraze scurte, spulbera speculațiile prostești; rămâneam fatalmente cu gura căscată de câte știa acest om!

*Omul **Vătavu Valeriu** rămâne perpetuu profesor – artileria grea a învățământului răcășean și nu numai!*

Respectat și iubit, va trăi atâta timp cât vom trăi și noi; va trăi prin gândurile și amintirile noastre, va trăi prin noi!

prof. Cosma Marius

DE ZIUA EI de Vătavu Valeriu

Vin țigănci cu ghiocci
Și ne spun că-i primăvară...
Uff! E iarăși ziua ei!
Să-i spun „sărut-mâna” iară?

Ea, ființa cea iubită,
Ea ne-nvie și ne omoară
Ea ne duce în ispită,
Ea ne urcă, ne coboară...

Pentru ea căzut-a Troia
Și atâția mari eroi;
Ea făcu un paranoia
Dintr-un „odios” la noi;

Ea-l distruse pe Samson
Când i-a tuns nițel zuluflui;
Marele Napoleon
Lângă ea făcea ca Pufi;

Pe Antonius, romanul,
Ea l-a biruit în pat
Încât a uitat, sărmanul,
De oști și Triumvirat;

Iar Bill Clinton, bunăoară,
Cu Monica n-a-ncurcat-o?
De era să-l dea afară
Și din funcție și din NATO?

A mișcat ea, mititica
Un popor așa de mare!
Mihai, pentru Veronica
N-a vărsat lacrimi amare?

Pentru el, ea a fost soare,
A fost scumpul lui odor,
Ea l-a dus la disperare
Să mai aibă „un singur dor”;

Câți am suferit pe lume
Nici nu-ți vine să mai zici
Are ea și-o zi anume,
Iar bărbații-s „mucenici”...

Dar în viață tot ea-i cheia
Chiar de-i greu s-orecunoaștem,
Căci, de nu era FEMEIA,
N-aveam cum să ne mai naștem

Ea ne dă și mângâiere
Și iubire, și candoare,
Multe rabdă ea-n tăcere,
Merită ... măcar o floare...

Trandafir sau o lalea,
Căci, de vâra-n noi cuțitul
Leacul este tot la ea!
Și o spune Stan Pățitul.

